

milers de sífilítics d'ambdós sexes no tractats o insuficientment tractats.

Aquest estroncament que, anys enrera, amb la terapèutica mercurial sola, era una cosa inassequible, avui, des de l'aparició dels arsenobenzols, és una obra perfectament factible. Cal única-ment intensificar i generalitzar l'acció terapèutica a fi d'estendre sobre tota la collectivitat els beneficis que obtenim sobre l'individu.

Quan això darrer serà un fet; quan tot sífilític, home o dona, jove o vell, ric o miserable, tracti la seva afecció, haurem donat el pas definitiu en el camí de l'extinció radical de la terrible plaga. Jo no dic—seria molt dir—curar tots els sífilítics. Els resultats serien aleshores sens dubte axiomàtics, però la pretensió seria una utopia. Dic sols, tractar-los; el que significa blanquejar-los, mantenir-los acontagiosos, impropis per a la transmissió del treponema, cosa que en les èpoques post-salvarsàniques cau perfectament dintre els límits de les nostres possibilitats.

Per arribar-hi, cal abans que tot que els encarregats, en les altes esferes del país, de dirigir la lluita antisifilítica, prenent model d'altres països com Bèlgica, Suècia i Anglaterra, compreguin el valor de l'arma que tenen entre llurs mans i la necessitat de servir-se'n. Dictar reglaments, fer inscripcions i visites de la prostitució, vigilar els burdells, crear sífilicomis i isolar-hi qualques prostitutes malaltes, és seguir guerrejant amb llances i coltells, quan hom ja ha descobert la melinita.

La única via que condueix a terme és la del tractament. La consigna ha d'ésser no separar-se d'aquella via. L'eficàcia de la nostra acció depen del nombre d'individus que hi sometrem; els esforços de tots han d'anar encaminats a augmentar cada dia més i més aquell nombre.

Sabem que les fonts de contagi són múltiples i variades. Al costat de les prostitutes oficials, momentàniament contagioses i consecutivament isolades, hi ha les inscrites que per por a la policia fugen del metge; les clandestines escapant-se d'un i altre; els sífilítics que es consideren curats sense ésser-ho; els que ignoren llur afecció; els vergonyants que per amagar-la al metge es debaten entre les mans de curandars i de fabricants d'específics.

El resultat és un petit nombre de tractats i un gran nombre sense tractament.

Per quin miracle una acció terapèutica limitada al més petit nombre, com la reglamentació

intenta, podria repercutir sobre l'estat sanitari de tot el cos social?

Es possible, com algú ha dit, que la sífilis, directament o indirecta, procedeix sempre de la prostitució; però d'aquesta procedència sovint els nostres malalts en són molt lluny i la ruta seguida per certes lues és tan tortuosa, presenta tantes i tantes bifurcacions, que seria difícil, o impossible, arribar a esbrinar i seguir llur arbre genealògic fins a aquelles arrels impures que poden remuntar-nos a tres o quatre generacions anteriors. Més aprop, en canvi, trobarem nombre de fonts de contagi, en totes les classes socials, perfectament ignoscents però no menys perilloses. Cal estroncar-les allà on se trobin, sense mirar d'on venen sinó on van.

Les bases per a aconseguir en la pràctica aquest blanqueig general, aquest atur en la via de la propagació de la sífilis, són tres: *facilitació dels tractaments*, posant-los a l'abast de tot sífilític; *educació antiveneriana* del públic mitjançant tots els recursos de la propaganda; i *repressió del xarlatanisme* en tots els seus aspectes.

* * *

La facilitació dels tractaments significa donar al sífilític i sífilítica totes les facilitats per tal que puguin tractar-se com cal a fi de reduir al mínim la durada dels accidents contagiosos i a fi d'evitar les recidives.

Aquestes facilitats han de visar l'abaratiment dels productes medicamentosos i de llurs aplicacions, posant-los a l'abast de totes les fortunes, i la regulació d'aquestes aplicacions adaptant-les al sistema de la vida social dels pobles i dels individus.

Hem de recordar que la major part dels sífilítics són éssers que treballen per a guanyar-se la vida; hem de pensar també que per més que qualifiquem d'estúpids els prejudicis sobre la lues, aquells segueixen existint i pesant sobre el psiquisme dels malalts i del públic. Una organització antisifilítica perfecta ha de tenir compte d'una cosa i altra.

Què en treurem d'un dispensari model, comptant amb tot el millor material i amb personal tècnic de primer ordre, si, per les hores intempestives del seu funcionament o per son especial caràcter, deixa d'ésser utilitzat pel 95 per cent dels sífilítics que el necessitarien?

A Catalunya, la major part dels dispensaris existents pateixen d'aquests defectes. En tenim